

EGY BETEG LEVELE BETEGTÁRSAIHOZ

A betegekkel, a betegséggel kapcsolatos gondolatok tarkák, mint a virágos rét a tavasz teljében. S ki tudná megmondani, hogy melyik gondolat az értékeesebb? Itt is áll a mondás: az érzések különbözők. Mégis azokat érdemes előtérbe helyezni, amelyek „hic et nunc“ (itt és most) hozzánk szólnak. Nem egyszer éppen azok gondolata a többet érő, akikre nem is gondol az ember.

Történt a klinikán, hogy egy fiatalember váratlanul meghalt. Az orvosi konzílium sokat kereste az okát. Utolsónak kérdeztek meg egy fiatal tanársegédet. Általános elképedésre így válaszolt: „Meghalt, mert nem akart élni!“ Igazat adtak neki.

Ez a gondolat felszínre hozza az életkedvet, az élet igenlését.

Megítélésem szerint egyetlen beteg sem azért fekszik a betegágyon, hogy ilyen vagy olyan kéréseknek szószólója legyen Isten előtt, s a kéréseket „a maga szenvedés-érdemével“ pártfogolja, hanem a betegséget sajátos életállapotnak tekintve azon munkálkodják, hogy az egészséggel azonos akarással akarja betölteni azt a hivatást, amelyet a jó Isten neki kijelölt.

A matematikában épp oly szerepe van a plusznak, mint a mínusznak, és fordítva. Ha a gobelin-hasonlatot elfogadjuk, mint egyéni vagy világképet, akkor mindentféle színű fonálnak és minden csomónak, színnek és visszájának értelme van. Senkinek sincs jogában perbe szállni a jó Istennel a betöltendő szerepet illetően.

Az evangélium tarka színképsorában éppúgy jelentős Szent Péter és a többiek viselkedésmódja, mint az Úr elé hozott betegeké. Nem csodálhatnánk meg Krisztus csodatevő erejét, ha nem lett volna vakon született, inaszakadt, meg a többi! Hogy velünk, betegekkel mi az Isten szándéka, ezt ugyan emberfia ki nem találhatja. Ha pedig nem ismerhetem a jó Istennek velem való szándékát, akkor minek kutassam. **LEGYEN!**

Elő tekintetre úgy tűnik, hogy ez a vonalvezetés az értelmetlen „fátum“, „sors“ felé sodorna. Szó sincs róla! Százszor aláhúzottan állítom, hogy „tényező“ vagyok a Gondviselő kezében. Amint az úrhajó több mint egy millió alkatrésze mindegyikének lényegbe vágó szerepe van, úgy személy szerint mi is, betegek, mint minden ember, szerepet töltünk be Isten terveiben.

Ez az, ami izgató lehet. Mit akar velem az Isten? S milyen jó – bár ellentmondásnak tűnik –, hogy nem ismerem az Isten szándékát. Maga az Úr mondja: „Még sok mondanivalóm volna, de most nem tudnátok elviselni. De majd jó a Vigasztaló, ő majd eszetekbe juttat mindent.“ Íme helyben vagyunk. A Szentlélek Úristen szerepe abban van, hogy – mint a sí-lesikló versenyekben a letűzött zászlót – pontról pontra, napról napra kijelölje az utat, amely egyedül vezet a célba!

A napra kimunkált (az értelem nyílásától a mai napig elért) lelki kultúra elégséges, hogy a kapott napot (mindig a mait) be tudjam tájolni, és megtaláljam tennivalóit.

Ha Istent az építészmérnökhöz hasonlíthatom, akkor Ő, az építész, a leg-próbb részletekig mindennek megrajzolja a helyét, nekem mint végrehajtónak az a feladat, hogy az építőköveket a helyükre tegyem. Itt egyszerűsödik le a mindennapunk. Szinte bagatellizálódik. Látszólag mindig ugyanaz minden; kevés a változatosság. Ez az, ami a beteg életét, amíg nem tudatos a vállalása, nehézzé, unalmassá teszi, teheti. Varietas delectat, a változatosság gyönyörködtet! Itt látszik mostohának a mindennap a beteggel szemben. Az ágyhoz kötöttség, a majdnem mozdulatlanlás, a szűk kilátás az ablakon nem sok újat, változatot hoz. Ez a monotonía untat, és sok beteget türelmetlen kifakadásokba kerget.

De hát mi teheti változatossá az ágyhoz kötött beteg sorsát? A szolgálat! Sokan jönnek?! Mindenkit meg kell hallgatni!

Ne feledjük, hogy a betegség elfogadása jelenti az egészséges lét, a régi életállapot mellőzését. Ez nem csekély állapotváltozás! A látogatások, a sok felesleges beszéd, azonos panaszok... no de nekünk szolgálni kell!

Ez a tudatos segíteni akarás, lélekalakítás nem nélkülözheti az olvasmányokat, hozzáértőktől való tanácskéréseket. S íziben mozgalmassá válik az ágyhoz kötött élet is. Pazzi Szt. Magdolna 40 esztendő telt a betegágyon, és jelmondata volt: „Inkább szenvedni, mint meghalni”!

Hol van a befelé fordulás? Az Istennel, Urunkkal való kapcsolatkeresés? Hívogatás? kérés? ajánlás? Nem kell mondanom, hogy mit jelent az Úr valószínűs, kézzel fogható jelenléte. Mit jelent a szeretet Istenével való közvetlen együttélés. Szent Ferenc kiáltása, szőrcsuhában, mezítáb, keresztet átölelve: „Solus Deus sufficit”, Isten egyedül elég — ez nem patetizmus, üres lelkesedés, hanem az Isten jelenléte szerezte boldogságnak átélése. Mi akadály a annak, hogy bármelyik beteg feljusson erre?

Isten a minden. Ha Ő lefoglalja a lelket, az a végtelenben jár, és onnét jön vissza segíteni, „vadócba rózsaát ültet, hogy szebb legyen a föld!”

Ez hát az ajánlás és egyben soraim befejezése: Életünk kormánypálcája maradjon a mi édes Urunknál, a szentágostoni imával: „Uram! üss, vágj, ne kímélj, gyötörj, csak szeress, hogy szereteted eljusson a föld végső határáig!” A jelen élet öröme boldogságához ez az életállapot elég!

Egy 32 éve ágyban fekvő beteg

MAGYAR NÖVÉREK A NAGYVILÁGBAN

Ausztria: Rendünk célja a Szent Szív buzgó tisztelete, ezért nagyon örültünk az 55. számnak. Azon dolgozunk, hogy saját életünket úgy alakítsuk, hogy gondolataink, szavaink és cselekedeteink a Szent Szív szeretetéből keljenek életre. Egy életre való munka. Isten kegyelme nélkül sohasem volna lehetséges, de Vele bizonyos fokig elérhető. Ezért nagyon fontos nálunk az elmélkedés és az ima, az Úrral való kapcsolat. Munkánk a nevelés. Fiatalokat nevelünk iskoláinkban, egyetemeken, csoportokban stb. De vannak, akik a felnőttek oktatásával is foglalkoznak, otthon vagy a missziókban. Lelkigyakorlatos házakat is tartunk fenn. Nem könnyű feladatainkhoz az erőt az imán kívül a közösségből merítjük. Igyekszünk jelszavunkat megvalósítani: „Cor unum